

[Merten Lange.]

len går jo ud på, at det er skattepenge, som skal betales som disse 100 kr. i tillæg til lønnen. Det er lønmodtagerne, der i hovedsagen selv skal betale dem, og de skal nok få regningen bagefter. Hvis nogen tror på, at dette kan betegnes som en afløsning af de dyrtidstillæg, som arbejdsgiverne skulle betale, så har man et meget særpræget indtryk af, hvad lønpolitik er.

Ydermere har man gjort noget ganske særligt ved de ensartede dyrtidsportioner, som ellers har været gældende på LO-området, nemlig det, at de nu kommer til at få størst værdi for de højeste lønninger og mindst værdi for de lave, hvor skattefordelen er den mindste ved en skattefri udbetaling. For de laveste grupper, hvor netop dyrtidsudjævningen var den allersomvigtigste, vil det vise sig, at det er dér, man giver dårligst dækning. Det er dette, statsministeren kalder solidaritet. Det er en ny anvendelse af ordet, men vi må jo vænne os til, at vi skal have en omvendt verden.

Samtidig betyder det naturligvis for tjenestemændene, at også her igennem vil denne dyrtidsordning, som ikke mindst har været til fordel for denne gruppe, nu ikke engang nå at give dækning for de lavestlønnede tjenestemænd. De kan ikke klare sig med den hundredkroneseddel, der bliver stillet til rådighed, og som vi altså også dér selv skal betale. Men ydermere betyder jo denne kendsgerning, at hr. Poul Hartling vil standse for de nye forhandlinger om overenskomsterne, at den ting, som ellers har været typisk ved overenskomstforhandlingerne, at man sørgede for, at der kom et tillæg til de lavtlønnede, som de rigeligt har haft til gode efter de bedre lønnedes længelidning igennem årene, den bliver der ingenting af. Det er igen et udtryk for den særlig dybt-følte solidaritet.

Det samme gælder for tjenestemandsrådet. Der et efterslæb og en taktregulering. Den har i lange tider været brugt til at forbedre de lavtlønnedes tjenestemandslønninger. Det bliver der heller ingen tale om denne gang. Det er igen udtryk for hr. Poul Hartlings særlige solidaritet. Nu bliver jeg nødt til at undskylde mig, for formanden har ikke retvist mig endnu — næste gang skal jeg huske at sige statsministeren.

Kun som med et fingerblad dækkes der

over dette med, at statsministeren samtidig gør op med de tunge dyrtidsportioner til de højtlønnede. Det ville han kunne have fået et enormt flertal for i dette ting uden at komme i konflikt med lønmodtagerorganisationerne, som for længe siden har set, at den gode skanse var ikke holdbar.

Hvis vi så ser på den anden side af regnskabet, så er det jo ganske klart, at kapital-ejerne har al god grund til at glæde sig. De får nye muligheder for at lave unddragelser, forbedrede afskrivningsregler, forbedrede muligheder for at overføre underskud, kort sagt alle disse interessante, skal vi kalde det økonomiske pantelege, som vi har gjort alt hvad vi kunne for at få ud af vores lovgivning. De kommer nu ind med stor styrke som en forbedring af muligheden for de folk, der har pengemagten i dette land, hvilket bare ganske enkelt betyder, at på trods af at de får en såkaldt udbyttebegrænsning, vil aktierne stige trygt, og de kan trække pengene ud, når engang vi når til 1976.

Det er igen et udtryk for statsministerens solidaritet. Den solidaritet, som blev så gri-bende fremført i talen i tirsdags og gik ind i de små hjem, hvor man jo bare ikke havde fået lovforslagene endnu og ikke havde fået lejlighed til at se, hvad solidaritet betyder, når det er statsministeren, der lægger den frem.

Men jeg må jo nok sige, at overordnet står vi her over for en total nydannelse i dansk politik. Vi har haft en venstre-regering, som har krydset sig igennem med forlig til forskellig side uden held. Den har vel nok haft et særlig uheldigt forlig med socialdemokratiet, som i hvert fald gav ringe gavn for den politik, der skulle føres i dette land. Det tør vel nok siges at være en særpræget hilsen til en forligspartner, at man nu kommer med et lovgivningsoplæg, som mere end noget andet er en hån imod de lønmodtagerorganisationer, som socialdemokratiet vel da først og fremmest i lange tider har været repræsentant for i dette ting, og samtidig altså er en grov forhånelse af en tidligere forligspartner.

Hvis venstre, og hvis statsministeren mener, at dette skaber en slags soliditet i midten i dette ting, så er statsministerens opfattelse af betingelserne for soliditet om-trent ligesådan som de betingelser, han har stillet op for solidaritet, nemlig falske.